

Ki tudna elméjével csak egyetlen mondásodba is behatolni, Uram? Többet hagyunk ott, mint amennyit befogadunk, akár a szomjazók, akik a forrásból isznak. Mert az Úr ígéje a tanulmányozók sokféle felfogása szerint sokféle oldalról jelenik meg. Az Úr sok színnel ékesítve adta élénk ígését, hogy aki tanulmányozza, azt nézze, amelyik neki tetszik. Különféle kincseket rejtett el ígésében, hogy mindegyikünk onnét gazdagodjék, ahonnét hasznot iparkodik meríteni.

Isten ígéje az élet fája, telistele áldott gyümölcscsel, amelyet nekünk kínál, mint az a szikla, amely a pusztában meghasadt, bensejéből lelki italt fakasztva. Azt mondja az apostol: „Mindnyájan ugyanazt a lelki italt ették, ugyanazt a lelki italt itták“ (1Kor 10,3).

Aki tehát hozzájut ennek a kincsnek egy részéhez, ne higgye, hogy csak az van ebben az ígében, amit ő talált, hanem arra gondoljon, hogy ő csak ezt tudta megtalálni a sokból. És azért, mert csak ez az egy rész hatolt bele és lett osztályrésze, ne mondja, hogy maga az ige silány és terméketlen, ne vesse meg, hanem legyen hálás felfoghatatlan gazdagságáért. Örvendj, hogy vereséget szenvedtél, ne pedig szomorkodj, hogy alulmaradtál. A szomjazó, ha íhat, örül, és nem szomorkodik, hogy nem tudja kimeríteni a forrást. Csak győzze le a forrás a te szomjúságodat, ne pedig szomjúságod győzze le a forrást, mert ha eloltod szomjúságodat anélkül, hogy a forrás kiapadna, akkor ismét elhatsz belőle, ha ismét megszomjazol; de ha szomjad oltásával a forrás is kiszáradna, bajodra válnék győzelmed.

Adj hálát azért, amit kaptál, és ne bánkódj azért, ami oly bőségesen maradt. Amit kaptál, amire eljutottál, az a te részed, ami pedig megmaradt, a te örökséged. Amit gyengeséged miatt az egyik órában meg nem kaphatsz, máskor — ha kitartasz — megkaphatod. Ne törekedjél helytelen szándékkal egy hajtásra kiinni azt, amit nem lehet egyszerre felhajtani, de ne is hagyj föl gyáván az igyekezettel, hogy lassanként magadhoz vedd.

(Szíriai Szent Efrém diákonus: Kommentár a Diatessaronhoz 1,18-19)

Ma a keresztény vallásosság általános alapkövetelménye, hogy az Isten tiszteletének minden formáját bibliai jelleg és bibliai gondolatok hassák át. A bibliai tanulmányok haladása, a Szentírás gyakoribb és általánosabb használata, főleg pedig a hagyomány példája és a Szentlélek belső ösztönzése ugyanis arra indítja és arra inti korunk keresztényét, hogy mindinkább a Bibliát használja elsődleges imakönyvéül, s belőle vonja le cselekvése megbízható szabályait, benne lássa meg nagyszerű példáit.

(VI. Pál Marialis cultus k. buzdítása 1974)